

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านกาด จังหวัดเชียงใหม่ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเทศบาล” สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 58.4 เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 41.1 อายุของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 31 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.2 ช่วงอายุ ต่ำกว่า – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.4 ช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 31.7 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 54.6 ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 30.0 ระดับอนุปริญญาขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 13.7

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 41.1 อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 34.4 อาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 6.2 อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 3.5 และอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 4.1 รายได้ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีรายได้ไม่เกิน 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 73.8 รายได้ระหว่าง 3,001 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.0 และมีรายได้ตั้งแต่ 5,001 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2.7

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล คิดเป็นร้อยละ 94.0อยู่นอกเขตเทศบาล คิดเป็นร้อยละ 5.5 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยเป็นสมาชิกของสมาคม มูลนิธิ หรือองค์กรเอกชน คิดเป็นร้อยละ 78.6 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นสมาชิกของสมาคม มูลนิธิ หรือองค์กรเอกชน คิดเป็นร้อยละ 20.7 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง คิดเป็นร้อยละ 77.8 และมีผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง คิดเป็นร้อยละ 21.4

5.1.2 ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาล

ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ร้อยละ 60 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลอย่างถูกต้อง และผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 34.2 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลอย่างไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะความรู้ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 55.1 เข้าใจผิดว่าเทศบาลต้องรอคำสั่งจากส่วนกลางตามสายการบังคับบัญชา ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเทศบาลสามารถที่จะดำเนินงานภายใต้นโยบายได้ด้วยตนเอง โดยไม่ได้ผ่านการบังคับบัญชาตามสายงานจากส่วนกลาง ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 49.1 เข้าใจผิดว่าอำนาจการบริหารบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอำนาจของส่วนกลาง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเทศบาลมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารบุคคลในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยตนเอง ไม่ใช่อำนาจจากส่วนกลาง ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 58.9 ไม่ทราบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถตราข้อบัญญัติได้ทุกเรื่องที่อยู่ในอำนาจของท้องถิ่นและไม่ขัดต่อกฎหมายระดับสูงกว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 80.0 เข้าใจผิดว่าสภาเทศบาลมีหน้าที่กำหนดนโยบาย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วการกำหนดนโยบายการบริหารท้องถิ่นนั้นเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารซึ่งประกอบด้วยนายกเทศมนตรีและคณะเทศมนตรี ส่วนสภาเทศบาลมีหน้าที่ในการออกเทศบัญญัติ และตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 60.6 เข้าใจผิดว่าปลัดเทศบาลมีหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของเทศบาล ซึ่งในความเป็นจริงแล้วผู้ที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของเทศบาลคือสภาเทศบาล ส่วนปลัดเทศบาลมีหน้าที่ในการสนับสนุนและส่งเสริมการทำงานให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผน และดูแลการทำงานของพนักงานเทศบาล

5.1.3 การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 1.9 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีส่วนร่วมทางการเมืองมากที่สุดในด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สท. สจ. สส. สว. ในระดับสูง คิดเป็นค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) เท่ากับ 3.5 รองลงมาเป็นการมีส่วนร่วมโดยการชักชวนผู้อื่นไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

ในระดับปานกลาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.9 การมีส่วนร่วมโดยการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มผลประโยชน์ เช่น กลุ่มเกษตรกร กลุ่มธุรกิจ กลุ่มวิชาชีพ อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.3 การมีส่วนร่วมโดยการติดตามข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.3 การมีส่วนร่วมโดยการเป็นผู้ที่ถ่ายทอดข่าวสาร ความรู้ทางการเมืองให้แก่ผู้อื่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.2 การเข้าร่วมองค์กรชุมชนที่ตั้งขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาของท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.2 ผู้ตอบแบบสอบถามติดตามการปราศรัยหาเสียงของพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 2.1 การเข้าเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.5 การร่วมรณรงค์หาเสียงให้พรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.5 การมีส่วนร่วมโดยการติดต่อกับเจ้าหน้าที่หรือนักการเมืองท้องถิ่น เพื่อให้ได้มาหรือปกป้องผลประโยชน์ส่วนตัวหรือหมู่คณะ อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.5 การมีส่วนร่วมโดยการลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.4 การมีส่วนร่วมโดยการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อมวลชนต่างๆ เช่น การส่งจดหมายร้องเรียนถึงหนังสือพิมพ์ อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.4 การมีส่วนร่วมโดยการแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้านนโยบายของผู้นำทางการเมือง อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.4 การมีส่วนร่วมโดยการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือนักการเมือง เพื่อสนับสนุนหรือคัดค้านร่างกฎหมายเทศบัญญัติของท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.3 และการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการหาหรือให้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น อยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ย (x) เท่ากับ 1.2

5.1.4 การแสดงความคิดเห็นของประชาชนต่อปัญหาของท้องถิ่น

ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นต่อระดับความรุนแรงของปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นในระดับที่แตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 51.6 มีความเห็นว่า ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหามากที่สุด รองลงมาผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ 46.9 มีความเห็นว่า ปัญหาขยะเป็นปัญหาของท้องถิ่น และร้อยละ 16.5 มีความเห็นว่า การเสื่อมสลายของวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นปัญหา

5.1.5 ความคิดเห็นของประชาชนต่อความเหมาะสมในการนำรูปแบบของเทศบาลตำบลบ้านกาดมาใช้แทนรูปแบบสุขาภิบาล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 67.5 มีความพอใจและเห็นว่าการนำการปกครองรูปแบบเทศบาลมาใช้แทนรูปแบบสุขาภิบาลนั้นมีความเหมาะสม โดยให้เหตุผลสนับสนุนว่าเทศบาลมีศักยภาพและสามารถที่จะดูแลเอาใจใส่ต่อปัญหาต่างๆ ได้อย่างทั่วถึง รวดเร็ว มีความสะดวกและตรงกับความต้องการของประชาชนมากกว่าแบบสุขาภิบาล นอกจากนั้นเทศบาลยังมียุทธศาสตร์ของการติดต่อสื่อสารที่สะดวกกว่า การบริหารงานแบบเทศบาลเป็นรูปแบบที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกผู้นำ เทศบาลมีการวางแผนนโยบายด้านการบริหารดีกว่าแบบสุขาภิบาล เหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งคือการปกครองรูปแบบเทศบาลนั้นสามารถบริหารงบประมาณได้มากกว่าและดีกว่าแบบสุขาภิบาล

ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความคิดเห็นว่าการนำรูปแบบเทศบาลมาใช้แทนรูปแบบสุขาภิบาลนั้นไม่มีความเหมาะสม โดยให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น เช่น ไม่แน่ใจว่าเทศบาลจะสามารถจัดเก็บภาษีอากรได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายหรือไม่ นอกจากนั้นยังมีความเห็นว่าเทศบาลทำงานล่าช้าไม่รวดเร็วเท่าที่ควรและมักจะมีปัญหาด้านการบริหารงาน เทศบาลให้บริการพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างไม่เท่าเทียมกัน รวมทั้งการที่ผู้บริหารไม่ใกล้ชิดประชาชนทำให้ประชาชนรู้สึกไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร และนอกจากนั้นยังเห็นว่าการปกครองในรูปแบบสุขาภิบาลนั้นดีอยู่แล้ว

5.2 อภิปรายผล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีใช้แบบสอบถามประชาชน เทศบาลตำบลบ้านกาดจำนวน 401 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลอย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตามบางส่วนยังมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลอย่างไม่ถูกต้อง อาทิเข้าใจผิดในเรื่องการที่เทศบาลต้องรอคำสั่งการทำงานรวมทั้งอำนาจการบริหารงานบุคคลจากส่วนกลาง ซึ่งในความเป็นจริงเทศบาลตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานบุคคลในองค์กรท้องถิ่นด้วยตนเอง และในเรื่องที่เข้าใจผิดว่าสภาเทศบาลมีหน้าที่กำหนดนโยบายการบริหารท้องถิ่นซึ่งเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหาร รวมทั้งคิดว่าปลัดเทศบาลเป็นผู้ที่มีหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของเทศบาลตำบล ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นหน้าที่ของสภาเทศบาล จากผลการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าประชาชนส่วนหนึ่งยังขาดการเรียนรู้วัฒนธรรมทางการเมืองที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Fred Greenstein (อ้างแล้ว:) ซึ่ง

ได้ให้คำจำกัดความการเรียนรู้ทางการเมือง หมายถึง กระบวนการได้ข่าวสาร การปลูกฝังค่านิยม ตลอดจนการให้ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติต่างๆ ทางการเมืองอย่างมีเจตนา โดยผ่านองค์การหรือสถาบันที่มีความรับผิดชอบอย่างเป็นทางการหรือในอีกความหมายหนึ่ง การเรียนรู้ทางการเมือง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับการเมือง ที่เกิดขึ้นในทุกช่วงของชีวิตมนุษย์ไม่ว่าการเรียนรู้นั้นจะเป็นแบบทางการหรือไม่เป็นทางการ จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนส่วนใหญ่ จะมีส่วนร่วมทางการเมืองมากที่สุด ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สท. สจ. สส. สว. รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมโดยการชักชวนผู้อื่นไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ส่วนในด้านอื่นๆ จะมีส่วนร่วมอยู่ในระดับต่ำ เช่น การเป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น การร่วมแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้านนโยบายของผู้นำทางการเมือง โดยการส่งจดหมายร้องเรียนผ่านทางสื่อมวลชน รวมทั้งการให้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองท้องถิ่น หรือการลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Almond และ Verba (อ้างใน:) ที่ให้ความหมายของวัฒนธรรมทางการเมืองว่าเป็นความโน้มเอียงทางด้านความรู้ ความรู้สึก และการประเมินค่าต่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง โดยแบ่งความโน้มเอียงทางการเมืองออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน คือ โดยวัดจากปัจจัยหลัก 4 ประการ ในความโน้มเอียงที่มีต่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง คือ

1. ความโน้มเอียงทางการรับรู้ (Cognitive orientations) อันเป็นเรื่องความรู้เกี่ยวกับระบบการเมือง เช่น ความรู้ความเข้าใจตามตารางที่ 9
2. ความโน้มเอียงทางด้านความรู้สึก (Affective orientations) อันเป็นเรื่องของอารมณ์ เช่น ชอบหรือไม่ชอบ
3. ความโน้มเอียงทางการประเมินค่า (Evaluative orientations) อันเป็นเรื่องของการตัดสินว่าดีหรือไม่ดี เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้ข้อมูลร่วมกับอารมณ์ ความรู้สึกในการตัดสิน เช่น การนำการปกครองของท้องถิ่นรูปแบบเทศบาลมาแทนรูปแบบสุขภาพีบาลเหมาะสมหรือไม่

ความโน้มเอียงทั้งสามด้านนี้ ถือเป็นความโน้มเอียงที่มีต่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง ซึ่งวัดจากปัจจัยหลัก 4 ประการ

1. บุคคลมีความรู้อะไรเกี่ยวกับประเทศชาติ และระบบการเมืองโดยทั่วไปประวัติศาสตร์ความเป็นมา ขนาด ที่ตั้ง ลักษณะอำนาจ ฯลฯ ว่ามีความรู้สึกอย่างไร มีการประเมินโดยทั่วไปอย่างไร

2. บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง และบทบาททางการเมือง เกี่ยวกับผู้นำทางการเมือง ทางเลือกทางนโยบายที่เข้าสู่ระบบการตัดสินใจทางการเมืองอย่างไรบ้าง มีความรู้สึกและทัศนคติต่อโครงสร้าง ผู้นำ และข้อเสนอเหล่านี้ประการใด

3. บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับปัจจัยนำออกของระบบการเมือง เช่น การบังคับใช้กฎหมาย นโยบาย โครงสร้างที่กระทำการนี้ บุคคลที่ทำหน้าที่ และการตัดสินใจในกระบวนการนี้อย่างไรบ้าง เขามีความรู้สึกและทัศนคติประการใดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

4. บุคคลมองตัวเขาเองในฐานะสมาชิกของระบบการเมืองอย่างไร เขามีความรู้เกี่ยวกับสิทธิ ภาระหน้าที่ ตลอดจนช่องทางในการที่เขาจะเข้าไปมีอิทธิพลต่อนโยบายอย่างไร รู้สึกว่าตัวเขาเองมีประสิทธิภาพทางการเมืองเพียงใด เขายึดถืออะไรเป็นบรรทัดฐานในการตัดสินใจทางการเมือง

ในการศึกษาถึงเรื่องวัฒนธรรมทางการเมืองนั้น มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ศึกษาถึงแบบแผนหรือความโน้มเอียงทางความเชื่อนี้ แต่ผู้เขียนขอหยิบยกงานของ Almond และ Punt ซึ่งได้แยกประเภทของวัฒนธรรมทางการเมืองไว้ ดังนี้

1. วัฒนธรรมการเมืองแบบดั้งเดิม (Tradition Political Culture)
2. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า (Subject Political Culture)
3. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม (Participation Political Culture)

วัฒนธรรมการเมืองแบบดั้งเดิม

เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองแบบเผ่า พบได้ในสังคมแบบเก่าในแอฟริกาปัจจุบัน โดยยังยึดติดอยู่ในกฎธรรมชาติแบบเดิมอยู่ ยอมรับอำนาจหรือผู้ที่เป็นหัวหน้าเผ่าโดยดี โดยยังมีความเชื่อที่ไร้เหตุผล เชื่อภูติผีปีศาจ เทพเจ้า ประชาชนยังขาดความสนใจทางการเมือง และไม่เข้าร่วมทางการเมือง ไม่รู้จักการเมือง

วัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า

สมาชิกในสังคมแบบไพร่ฟ้านี้ มีความรู้ความเข้าใจในระบบการเมือง แต่เป็นความเข้าใจในลักษณะของพื้นฐานหรือผิวเผิน เช่น รู้จักว่าใครเป็นนายกรัฐมนตรี แต่ไม่เข้าร่วมทางการเมือง เพราะเห็นว่าตนกับการเมืองไม่เกี่ยวข้องกัน

วัฒนธรรมทางการเมืองแบบเข้ามีส่วนร่วม

สมาชิกในสังคมนี้ จะมีความรอบรู้ในระบบการเมือง มีความสนใจ เกิดความต้องการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างสม่ำเสมอ และพร้อมที่จะเรียกร้องเมื่อรู้ว่าตนสามารถมีอิทธิพลต่อรัฐ แต่ก็ยอมรับในความชอบธรรมของรัฐบาล เชื่อฟัง และปฏิบัติตามในกฎระเบียบของสังคม หรือกฎหมายต่างๆ ซึ่งสถาบันทางการเมืองเป็นผู้บัญญัติขึ้น มักจะพบลักษณะเช่นนี้ในระบบการเมืองที่ทันสมัย

การนำเอาแนวคิดของ Almond & Verba มาอธิบายวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านกาด

หากจะพิจารณา Model ของ Almond และ Verba แล้ว จะพบว่าวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านกาดนั้น จะใกล้เคียงกับวัฒนธรรมแบบไฟร์ฟ้ามากที่สุด กล่าวคือ ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในระบบการเมือง แต่เป็นความเข้าใจลักษณะพื้นฐานขาดการมีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งเรื่องนี้นั้นอาจเป็นผลมาจากสังคมไทย หากจะพิจารณาวัฒนธรรมทางการเมืองของไทยแล้ว จะใกล้เคียงกับวัฒนธรรมแบบไฟร์ฟ้าเช่นกัน เพราะสังคมไทยนั้น ส่วนมากเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องของเจ้านายหรือชนชั้นนำ ซึ่งเป็นผลจากวัฒนธรรมแบบศักดินาไทยที่สั่งสมมาทำให้ระบบการเมืองไทยและท้องถิ่นไม่พัฒนาเท่าที่ควร

ส่วนความเห็นของประชาชนต่อความเหมาะสม ในการนำรูปแบบของเทศบาลตำบลบ้านกาด มาใช้แทนรูปแบบสุขาภิบาล ส่วนใหญ่เห็นว่าการนำการปกครองในรูปแบบเทศบาลตำบลมีความเหมาะสมเพราะศักยภาพที่เพิ่มขึ้นในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้รวดเร็วและทั่วถึงขึ้น รวมถึงการกำหนดนโยบายในการบริหารที่สามารถเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการเลือกผู้นำและบริหารงบประมาณได้มากกว่า อย่างไรก็ตามบางส่วนเห็นว่า เทศบาลจะสามารถเก็บภาษีอากรได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายหรือไม่ นอกจากนี้ยังเห็นว่าการรับผิดชอบในการให้บริการแต่ละพื้นที่ไม่เท่าเทียมกันรวมทั้งการทำงานที่ล่าช้า มีปัญหาด้านการบริหารงานรวมทั้งผู้บริหารยังไม่ใกล้ชิดกับประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของลิซิดีธีวเคิน (อ้างแล้ว:) ว่าการกระจายอำนาจการปกครอง มีความสำคัญในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยสรุปได้ 2 ประเด็นใหญ่ๆ คือ

1. การกระจายอำนาจเป็นรากแก้วของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยเนื่องด้วยประชาธิปไตยต้องประกอบด้วยโครงสร้างส่วนบน คือ ระดับชาติ และโครงสร้างส่วนฐาน คือระดับท้องถิ่น การปกครองตนเองในรูปแบบของการปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริง คือ รากแก้วเป็นฐานเสริมสำคัญยิ่งของการพัฒนาระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

2. การกระจายอำนาจมีความสำคัญในทางเศรษฐกิจและสังคม ในด้านการพัฒนาชนบทโดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยโครงสร้างการปกครองตนเองในลักษณะที่ความอิสระพอสมควร ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็จะต้องมีการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ควรมีการจัดโครงการประชาธิปไตยในการอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนและเผยแพร่ประชาสัมพันธ์รูปแบบและการดำเนินการของเทศบาลตำบลบ้านกาดไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึงเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการปกครองรูปแบบเทศบาลตำบลอย่างถูกต้อง
2. ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารเทศบาลตำบลบ้านกาดให้มากขึ้น ทั้งในด้านการพัฒนาชุมชนของตนเอง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนให้มากขึ้น
3. คณะผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านกาด ควรแสดงความเอาใจใส่ต่อปัญหาของประชาชนอย่างแท้จริง และจัดโครงการที่สร้างความใกล้ชิดกับประชาชนให้มากขึ้นเพื่อให้ประชาชนมีความรู้สึกและทัศนคติที่ดีต่อคณะผู้บริหาร

5.4 ข้อเสนอแนะการวิจัยในอนาคต

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงคำตอบบางส่วนในการศึกษาความรู้และความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลบ้านกาด ซึ่งผลการศึกษาในแต่ละพื้นที่อาจจะแตกต่างกันตามลักษณะของประชากรในแต่ละพื้นที่ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาในเรื่องนี้อย่างแพร่หลายและต่อเนื่องเพื่อที่จะทราบถึงสภาพที่แท้จริงของประชาชนและจะสามารถวัดระดับหรือพัฒนาการของประชาชนได้ ซึ่งจะเป็นแนวทางสำคัญที่จะนำไปสู่การวางนโยบายในการพัฒนาคุณภาพของประชากรต่อไปในอนาคต